

Udenrigsminister *Hartling* udtrykte den danske regerings glæde over indledningen af fredsforhandlinger om Vietnam. Uanset at Parisforhandlingerne endnu ikke havde frembragt resultater, delte man fra dansk side U. Thants opfattelse af, at det var et særdeles betydningsfuldt skridt i den rigtige retning, at alle konfliktens parter deltog i forhandlingerne. Fra dansk side var man fortsat overbevist om, at en løsning kun kunne frembringes gennem forhandling. Tilbagetrækningen af visse amerikanske styrker afspejlede en rigtig tendens. Det var den danske regerings håb, at parterne ville vise fleksibilitet og gøre de nødvendige indrømmelser, hvorpå det hårdt prøvede vietnamesiske folk kunne bygge håbet om en fremtid i fred. De nordiske lande undersøgte mulighederne for efter fjendtlighedernes ophør at bistå med afhjælpning af civilbefolkningens nød og Vietnams genopbygning.

6. Europa.

De europæiske problemer står som bekendt ikke i forgrunden i FN, og deres omtale i generaldebatten er traditionelt begrænset.

I *Tysklands-spørgsmålet* talte de østlige lande om faren for militarisme, revanchisme og neo-nazisme i Forbundsrepublikken, farlige udviklingstendenser, som det var alle landes fælles interesse og pligt at holde i ave. Ligeledes gjorde disse lande indsigelse imod, hvad der betegnedes som diskrimination mod Østtyskland og underkendelse af dettes suveræne eksistens, hvorved de navnlig havde i tankerne, at Østtyskland ikke som Forbundsrepublikken er berettiget til at sende en observatør til FN, og at Forbundsrepublikken har fået sæde i det forberedende udvalg vedrørende det 2. udviklingstiaar.

Forslaget om en *europæisk sikkerhedskonference* havde fortalere både fra Øst- og Vesteuropa. Polen beskrev en sådan konferencens hovedformål som forberedelsen af en europæisk kollektiv sikkerhedstraktat med forpligtelse til ikke at anvende eller true med magt, respekt for alle staters suverænitæt, integritet og uafhængighed og ikke indblanding i andre staters indre anliggender. Sovjetunionen og andre østlige lande fremhævede iøvrigt, at nøglen til en stabil fred i Europa lå i anerkendelsen af samtlige eksis-

terende grænser og deres ukrænkelighed samt af den eksisterende europæiske situationens realiteter, herunder Østtysklands eksistens. De vestlige lande, der støttede tanken om en europæisk sikkerhedskonference, fremhævede, at den måtte være vel forberedt og ikke forudbestemt til blot at fastlåse status quo.

Det stemte ikke med tonen iøvrigt i omtalen af de europæiske problemer, når Sovjetunionen i optakten til sine bemærkninger om Tysklandsspørgsmålet erklærede, at vel var Europa præget af relativ sikkerhed, bl. a. fordi Sovjetunionen, Warszawa-pagt-landene og andre fredselskende styrker besad alle nødvendige midler til at kalde en angriber til orden i løbet af få timer, men kontinentet var væbnet til tænderne, også med kernevåben, og NATO's og Warszawa-pagt hærenes kontaktlinier løb tværs gennem det.

Udenrigsminister *Hartling* sagde, at tanken om en europæisk sikkerhedskonference støttedes af den danske regering som „en af de egnede metoder til fremme af afspænding og samarbejde“. Det var imidlertid væsentligt, at USA og Canada deltog i arbejdet helt fra begyndelsen, og det var ligeledes væsentligt, at forberedelserne viste udsigt til, at en eller flere konferencer af denne art ville have rimelige muligheder for at opnå resultater på de områder, der udvælges til drøftelse.

Fællesmarkedslandene talte i optimistiske og positive vendinger om udviklingen inden for *fællesmarkedet* og berørte dets muligheder i politisk henseende på længere sigt. Udenrigsminister *Hartling* henviste til en af den franske udenrigsminister tidligere i generaldebatten fremsat udtalelse om, at det ikke blot var tænkeligt, men ønskeligt, at ansøgerne om associering med eller optagelse i fællesmarkedet fik held med sig. Det var fortsat Danmarks ønske at opnå fuldt medlemskab af fællesmarkedet sammen med andre lande, der havde ansøgt om medlemskab. Sammen med andre nordiske lande undersøgtes mulighederne for et udvidet nordisk økonomisk samarbejde, ikke som alternativ til vort fundamentale mål: medlemskab af fællesmarkedet, men som middel til forbedring af de vilkår, hvorunder nordiske lande måtte deltage i Europas udvikling.